

Сваки медиј има своју специфичну публику. Та публика има одређена очекивања и жеље у погледу садржаја које тај медиј објављује. Када се та очекивања не поклапају са оним што им медиј пружа, публика уме и да негодује. Читаоци сајта НСПМ своје негодовање текстовима објављеним на сајту изражавају у коментарима: „Може ли НСПМ убудуће да остане слободан од оваквих чланака?“ „Није ми јасно какво је место овог чланака на сајту НСПМ?“, „Него, откуд овај текст у НСПМ?“ „Чланку није место у НСПМ“ „Па зар да НСПМ објави овај текст“, „Шта ће ово овде?“ „Мислим да је овај текст дубоко, веома дубоко испод нивоа НСПМ“ и слично. Понекад, примедбе се односе на пуку писменост и интелектуални ниво објављеног текста. Упадљиво често, примедбе су идеолошке врсте. Коментатори виде проблем у примерености тема „нечему што се представља као часопис за политичку теорију и друштвена истраживања“, као када се рецимо појаве текстови о „баналним“ феноменима као што су фолк-музика или тв-серије. Или, просто не желе да на страницама „свог“ медија виде ставове који су у супротности са њиховим – на пример: критику на рачун одређених светских сила, проевропске панегирике, феминистичке погледе или (да поменемо једну од највредијих тема за коментаторе) подршку супарничком табору у полемици партизани – четници.

Судећи по тону у коме су коментари често написани, неки читаоци очигледно сматрају да је НСПМ „дужан“ да та њихова очекивања испуни објављивањем само оних текстова са којима се они слажу, са којима су „на линији“. Питање које се поставља, јесте, зашто је тако и да ли су читаоци НСПМ по томе јединствени?

Заправо, чини се да је то одлика сваке медијске публике. Искуство показује да људи једноставно више воле једностране медије него оне непристрасне, па медији који не желе да се сврставају и труде се да воде уређивачку политику која ће дати глас свим странама, трпе критику од своје публике, јер изневеравају њена очекивања у погледу тога „чему је место“ у њима. Горка истина је да је популарност медија по правилу већа што је и њихова пристрасност већа, док објективност често представља рецепт за пропаст.

О успеху једностраних медија и неразумевању публике на које наилазе они објективнији својевремено је писала и Жељка Бутуровић: „разлог је, у основи, у природи људске потребе за информацијама. Супротно неким екстремно рационалистичким виђењима човека, људи не теже само објективним информацијама већ, у великој мери, и онима које потврђују претходно заузете ставове“ [\[1\]](#), Они „у основи не воле часописе који ће их излагати супротног мишљењу већ желе оне који ће им потврђивати, и евентуално разрађивати, оно у шта већ верују“ [\[2\]](#).

Речником психологије - своје ставове склони смо да доживљавамо као свој „посед“ кога се, као и сваког поседа, тешко одричемо, и нимало нам не прија да чујемо како неко тај наш посед обезвређује својим аргументима. Бранећи се од непријатних мишљења која прете да наш посед доведу у питање, ми се бранимо и од додатног рада на стицању новог „поседа“.

[\[3\]](#)

Због свега наведеног, мало је оних који желе да у медију који прате виде превише ставова који доводе у питање њихове, па спонтано долази до поларизације медија, „у мери да енциклопедијски чланци о новинама и телевизијама укључују и информације о њиховој политичкој оријентацији“ [\[4\]](#).

Лоша последица тога је да долази до тзв. „групне поларизације“ [\[5\]](#) – пратећи медиј који јој говори оно што она жели да чује, публика постаје уљуљкана у своја уверења, све неутемељенијих ставова и све мање толерантна према супротстављеним гледиштима, а јавност све више поларизована. Услед сигурне окружености истомишљеницима, људи временом постају све слабије упознати са аргументима „друге стране“, што опет значи и да су све мање способни да их побијају. Недостатак полемичке атмосфере не само да доводи до интелектуалне учмалости, већ и смањује и мотивисаност за знањем. Најзад, шта је бољи повод да проверите своје аргументе, него могућност да ћете морати да своје ставове браните, или да побијате туђе.

Због тога уредништво НСПМ, при одабиру прилога за објављивање, улаже напор како би се на страницама сајта редовно могли прочитати различити и међусобно супротстављени ставови, укључујући понекад и преношење оних за које и сами сматрамо да не само да „нису на нивоу НСПМ“, већ да су каткад и испод „сваког нивоа“. Чинимо то мање да бисмо сајт учинили занимљивијим, већ зато што на тај начин читаоци добијају информацију „из прве руке“ и стичу потпунији увид у актуелна интелектуална и политичка превирања. Такође, надамо се да ћемо тако испровоцирати јавну дебату о темама за које сматрамо да заслужују већу пажњу, било у позитивном, било у критичком смислу. Као што и сами радо читамо и ставове са којима се не слажемо, само делимично слажемо, или о којима напросто не знамо шта да мислимо, јер на тај начин проверавамо и надограђујемо себе и настојимо да се ослободимо могућих заблуда и замки догматизма

Чему је место у НСПМ?

Пише: Јована Папан

понедељак, 31 август 2009 19:57

на које нико није имун, исто тако желимо да и нашим читаоцима пружимо прилику за упознавање са лепезом ставова о појединим контроверзним темама и питањима.

Знајући да на тај начин с једне стране неминовно „изневеравамо очекивања“ једног дела читалаштва и умањујемо шансу да НСПМ постане „медијски гигант“ или клуб острашћених истомишљеника, задовољни смо што, како нескромно верујемо, представљамо један од ретких медија у Србији који не покушава да од своје публике сакрије непријатна и „непопуларна“ гледишта. (И верујемо да би било добро када би нас у таквој оријентацији следили и други медији.) Имамо утисак да делујући на тај начин барем за који степен подижемо квалитет дебате у српској јавности. Намеравамо да тако и наставимо.

[1] <http://blog.b92.net/text/5571/plitka%20pamet/>

[2] <http://blog.b92.net/text/5571/plitka%20pamet/#k377130>

[3]

<http://blog.b92.net/text/5043/El%20Bosco,%20pet%20vekova%20kasnije/?start=100#k357011>

[4] <http://blog.b92.net/text/5571/plitka%20pamet/>

[5] <http://blog.b92.net/text/8619/zbijanje%20redova/>